

Arrest

nr. 99 414 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 3 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is geactualiseerd met bijkomende stukken op 3 oktober 2011 en op 5 juni 2012.

1.2. Op 28 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker

ter kennis gebracht op 3 oktober 2012. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2009 werd ingediend te Brecht en op datum van 03.10.2011 en 05.06.2012 werd aangevuld door :

B.S. (…)

nationaliteit: Marokko

geboren te (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3; en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie {betrokkene zou sinds 2007 in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, heeft zich ingeschreven voor taallessen Nederlands, is werkbereid, legt een arbeidscontract voor, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en legt een getuigenverklaring voor} behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.(…)”

1.3. Op 3 oktober 2012 wordt aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (1) (2) wordt aan de genaamde B.S. geboren te Marokko op (…)

die de Marokko nationaliteit heeft, het bevel gegeven om uiterlijk op 02/11/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland,

Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (Artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (…)”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De Raad stelt ambtshalve vast dat verzoeker geen middelen ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is dan ook geen reden om uitspraak te doen over de exceptie van ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, door de verwerende partij opgeworpen in haar nota om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

"(...) Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissing als volgt:

" Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. [...]"

Verzoeker gaat volledig akkoord met de bovenstaande paragraaf, met uitzondering van de laatste zin. De instructie van 19 juli 2009 werd inderdaad vernietigd door de Raad van State,

hetgeen echter niet betekende dat de criteria in deze instructie niet meer van toepassing zouden zijn. Dit vormt een te verregaande interpretatie van de arresten van de Raad van State. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie behoudt immers haar discretionaire bevoegdheid inzake de regularisatiebeslissingen overeenkomstig artikel 9 bis Vreemd. Wet.

Dit betekent met andere woorden dat de Staatssecretaris de criteria in de instructie van 19 juli 2009, en bij uitbreiding het hele beleid dat met deze instructie samenhang, nog steeds kan en mag toepassen. Dit werd ook bevestigd door de toenmalige Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. De heer M. Wathelet verklaarde namelijk op 11 december 2011 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State het volgende: "In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert rechtszekerheid. "

Deze discretionaire bevoegdheid geldt ook bij de interpretatie welke situaties 'buitengewone omstandigheden' uitmaken die een aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet in België verantwoorden.

Voorheen hanteerde de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid als vaste beleidslijn dat personen die voldoen aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. De vernietiging van de instructie veranderde daar niets aan.

Door plotsklaps dit beleid echter om te gooien, en te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die een aanvraag in België verantwoorden, hoewel aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 voldaan is, begaat verwerende partij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Toen verzoeker op 28 november 2009 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, meende verzoeker dat hij aan alle voorwaarden voldeed om in aanmerking te komen. Hij baseerde zich daarbij op criteria in de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, en de toezegging van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat personen die aan de inhoudelijke criteria van de instructie voldoen, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. Deze instructie werd weliswaar vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009, maar zoals hierboven werd aangehaald bood de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid garanties met betrekking tot de handhaving van het beleid.

Verzoeker besloot weloverwogen tot het indienen van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij nadien verklaarde dat de vaste beleidslijnen waarop verzoeker zijn aanvraag had gebaseerd, en op basis van dewelke hij besloten had tot het indienen van een aanvraag, niet meer van toepassing zijn, schendt verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in "dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. [...] Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde. "

Verzoeker baseerde zijn beslissing om een aanvraag in te dienen op het feit dat hij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, en de toezegging van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat personen die aan de inhoudelijke criteria van de instructie voldoen, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. Dit deed verzoeker besluiten dat hij een grote kans op succes had. Op het tijdstip dat verzoeker zijn aanvraag indiende, kon hij echter onmogelijk voorzien dat dit beleid

radicaal omgegooid zou worden. Dit vormt een duidelijke schending van het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien het voor verzoeker niet mogelijk was om de gevolgen van zijn aanvraag in te schatten op het moment dat hij de handeling stelde.

Het dient benadrukt te worden dat het bovenstaande betoog niet louter tot doel heeft om de toepassing te verkrijgen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker vraagt enkel de correcte toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, met respect voor het rechtszekerheidsbeginsel. (...)

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.3. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Voor zover uit het betoog van verzoeker dient te worden begrepen dat hij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing voor zover deze bepaalt dat *“de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure (...)”*, stelt de Raad vast dat hij nalaat om op enigerlei wijze in concreto in te gaan op de door hem aangevoerde elementen en de beoordeling ervan. Dergelijk niet geconcretiseerd betoog kan voormeld motief van de bestreden beslissing niet onderuit halen.

3.6. Voor zover uit het betoog van verzoeker dient te worden begrepen dat verzoeker het niet eens is met volgende zinsnede in de bestreden beslissing, *“Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing”*, herinnert de Raad eraan dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging en dus de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd zoals de bestreden beslissing terecht stelt, vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

3.7. Gelet op het voormelde arrest is verwerende partij ertoe gehouden om bij een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet na te gaan of er buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend en niet in het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland zoals artikel 9, tweede lid

van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. De Raad ziet niet in op welke wijze de vaststelling in de bestreden beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en bijgevolg niet meer van toepassing is, een te verregaande interpretatie zou zijn van het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State of van het in de bestreden beslissing eveneens vernoemde arrestnr. 215.571 van de Raad van State dat ertoe strekte te stellen dat het toepassen van de instructie van 19 juli 2009 erop neerkomt dat verwerende partij haar discretionaire appreciatiebevoegdheid op een onwettige wijze inperkt.

3.8. Verzoekende partij is een andere mening toegedaan en is op algemene wijze van oordeel dat de verwerende partij de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 en alles dat hiermee samenhangt, nog steeds kan en mag toepassen, doch dergelijke overtuiging toont niet aan dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen voorwaarden bevat noch voor de ontvankelijkheid van de aanvraag noch voor de gegrondheid ervan, schendt door de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet toe te passen. De Raad ziet niet in hoe verzoeker van verwerende partij kan verwachten dat zij de instructie van 19 juli 2009 in het kader van haar discretionaire bevoegdheid kan blijven toepassen indien de Raad van State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 215. 571 oordeelde dat het toepassen van de instructie van 19 juli 2009 erop neerkomt dat verwerende partij haar discretionaire appreciatiebevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een onwettige wijze inperkt.

3.9. Verzoeker kan niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat hij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat hij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien zijn redenering niet neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.182 en 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.10. Voor zover verzoeker van oordeel is dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt doordat de verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 “plotsklaps” niet meer toepaste, dient de Raad op te merken dat zoals gezegd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer. Hier kunnen dan ook niet langer verwachtingen aan gekoppeld worden. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt alleszins niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

3.11. Ten slotte dient te worden benadrukt dat het niet langer toepassen van de instructie van 19 juli 2009 niet automatisch tot gevolg heeft dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt. De aangevoerde elementen werden door de verwerende partij conform het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gescreend op de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. Het weze herhaald dat verzoekende partij totaal niet ingaat op de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens werpt hij de schending op van het gelijkheidsbeginsel “*vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet*”.

Verzoeker betoogt hieromtrent als volgt:

“(…) Het gelijkheidsbeginsel staat niet gelijk aan een verbod van onderscheid: het legt geen identieke behandeling op. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betekent het enkel dat

elk verschil in behandeling redelijk verantwoord moet kunnen worden. Een verantwoording voor de verschillende behandeling is redelijk indien men het onderscheid maakt op basis van een objectief criterium. Hierna zal blijken dat dit alles behalve het geval is in voorliggende zaak.

Tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 bestond de mogelijkheid om een regularisatie-aanvraag in te dienen op basis van duurzame lokale verankering. Hoewel de instructie die deze uitzonderingsprocedure regelde, vernietigd werd door de Raad van State, bleven de criteria in deze instructie in eerste instantie van toepassing bij de beoordeling van de aanvragen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werd dit ook uitdrukkelijk bevestigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Verwerende partij hanteerde in eerste instantie de criteria in de instructie van 19 juli 2009, maar stelde na verloop van tijd haar werkwijze bij, waarbij uitdrukkelijk verklaard werd dat de bewuste criteria niet meer van toepassing zijn (zie bijvoorbeeld de motivatie van de bestreden beslissing). Deze werkwijze vormt echter een inbreuk van het gelijkheidsbeginsel. De verschillende behandeling van gelijkaardige aanvragen tot regularisatie die allen binnen dezelfde periode werden ingediend, valt immers niet redelijk te verantwoorden.

Afhankelijk van het ogenblik waarop verwerende partij een zaak beoordeelde, werden de criteria van de instructie al dan niet toegepast. De volgorde waarin aanvragen (die binnen dezelfde periode werden ingediend) behandeld worden, is echter volstrekt willekeurig. Het onderscheid in beoordeling steunt dus duidelijk niet op een objectief criterium, maar hangt af van het moment waarop de behandeling van de zaak plaatsvindt, hetgeen volledig willekeurig bepaald wordt. Dit vormt overduidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel. Gelijkaardige zaken worden immers verschillend behandeld, niet op basis van een objectief criterium, maar omwille van de volstrekt willekeurige volgorde waarin ze afgehandeld worden.

Ook dit middel heeft niet tot doel om de toepassing te verkrijgen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker vraagt enkel de correcte toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, met respect voor het gelijkheidsbeginsel. (...)”

3.13. Waar verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat er geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om de toepassing te verkrijgen van een onwettige geachte praktijk. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd die net zoals hij beroep gedaan hebben op de instructie van 19 juli 2009 (cf. RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Er is geen gelijkheid in onwettigheid. Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.14. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht “als beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“(…) Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij liet het na om de bestreden beslissing op afdoende wijze te motiveren. Verwerende partij maakt er zich immers gemakkelijk van af met de stelling dat instructie van 19 juni 2009 vernietigd werd door de Raad van State, waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zouden zijn.

Zoals in het eerste middel reeds werd aangehaald, is het niet correct dat deze criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, aangezien de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel ze nog steeds kan toepassing, gebruikmakend van haar discretionaire bevoegdheid. De Staatssecretaris beschikt dus over de mogelijkheid om de instructie te hanteren, maar deed dit in casu niet.

Op geen enkel moment werd echter in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de Staatssecretaris de criteria van de instructie niet toepaste. De stelling dat ‘de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn’ kan niet volstaan, zoals blijkt uit het voorgaande. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam een bewuste keuze om de criteria in de instructie niet toe te passen, zonder deze beslissing te motiveren. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht. (...)”

3.15. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.16. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie van 19 juli 2009, waarop verzoeker zich in zijn aanvraag beroepen heeft, niet meer van toepassing zijn. Verweerder stelt immers uitdrukkelijk dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd.

3.17. Waar verzoeker vervolgens van oordeel is dat het niet correct is dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer toepasbaar geacht worden en bijgevolg de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht hierop betrekking heeft, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA